

РЕШЕНИЕ

№ 10269

гр. София, 16.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
публично заседание на 17.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **3291** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „РЕЛОУД“ ЕООД, ЕИК-[ЕИК], срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22002224001911-091-001/28.11.2024 г., издаден от Пепа Т. П.- орган, възложил ревизията и А. Л. И.– ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 206/21.02.2025 г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите.

Релевира се, че ревизионният акт е незаконосъобразен. Твърди се, че в случая е налице единствено първият кумулативно изискуем елемент от фактическия състав на чл.177 ДОПК, а именно наличието на облагаеми доставки и ползването на право на приспадане на данъчен кредит по тях, който е свързан пряко с дължимия и невнесен данък. Не е налице обаче според жалбоподателя вторият кумулативно изискуем елемент от посочения фактически състав, а именно получателят да е знаел или да е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен от доставчика, в каквата насока липсвали каквито и да са доказателства. Сочи се, че изложените мотиви в доклада в тази насока са изцяло бланкетни и голословни. Липсвали данни, че двете дружества са свързани такива по смисъла на § 1, т. 3 от ПЗР на ДОПК, напротив- видно от актуалните състояния на двете дружества, а и при извършена справка по партидата им в ТР, същите нито към момента на доставките, нито към минал или последващ момент са имали едни и същи органи на управление или идентичност в седалището и адреса на управление, като между тях не съществували и дългосрочни и трайни търговски и финансови връзки. Предвид това, тези лица нямало как да знаят финансовото си състояние и реализираните резултати, включително и

декларирани резултати в СД по ЗДДС, както и да са наясно с внасянето на резултата за всеки данъчен период на всяко едно от тях. Оспорват се аргументите на данъчните органи за „знание“, предвид плащането на сумата по фактурите по сметка на трето лице М. 2019 ДЗЗД, доколкото според съдебната практика следвало да са установени обективни обстоятелства, които да сочат, че действителните отношение между търговците надхвърлят рамките на обичайните делови отношение между доставчик и получател на доставката. Поддържа се, че плащането по сметка на друго лице в изпълнение на изрични писмени указания на доставчика, не могат да обосновават наличие на такъв обективен факт, който обосновава знанието у жалбоподателя, че дължимия данък няма да бъде внесен. Сочи се, че дружеството- жалбоподател е извършило валидни и действителни плащания по процесните фактури, като към този момент е имало обезпечено финансиране за плащания за ДДС. Позовава се на Решение № 11781 от 09.11.2015 г. по адм. д. № 5617/2015 на Върховния административен съд, цитира и т. 1 от диспозитива на решението по дело С-18/13 Съда на ЕО, както и решение на Съда на Европейския съюз по съединени дела С-354/03, С-355/03 и С- 484/03. Моли съда да отмени РА. Претендира разноски.

В открито съдебно заседание по делото жалбоподателят, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата по съображения изложени в същата. Претендира съдебни разноски, съгласно списък.

Ответникът– директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“- С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана и да остави в сила процесния ревизионен акт въз основа на съображения, подробно изложени в Решението на Директора на ДОДОП-С.. Сочи, че в съдебното производство не са събрани доказателства, които да отхвърлят констатациите на процесния акт и счита, че с оглед събраните доказателства се потвърждава формалната роля на „ПРО Д. 2018“ във веригата за доставки. В зависимост от изхода на спора претендира юрисконсултско възнаграждение. Не прави възражение по представения списък с разноски от насрещната страна. Административен съд София– град, Трето отделение, 73 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Със Заповед №Р-22002224001911-020-001 от 17.04.2024 г., връчена по електронен път на 30.04.2024 г., е възложено извършването на ревизия на „РЕЛОУД“ ЕООД за ангажиране на отговорност по реда на чл. 177 от ЗДДС по доставки, документиращи с фактури №090..010/01.03.2019 г., №090..012/05.03.2019 г. и №090..013/06.03.2019 г., издадени от „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД. Със Заповед за изменение на ЗВР /ЗИЗВР/ №Р-22002224001911-020-002/15.07.2024 г. е продължен срокът за завършване на ревизията. Заповедите са издадени от Пепа Т. П. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП, оправомощена със Заповед №РД-01-128/18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП- С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р- 22002224001911-092-001/08.10.2024 г., връчен по електронен път на 08.10.2024 г. Срещу РД е подадено писмено възражение.

Ревизията приключила с оспорвания в настоящото производство Ревизионен акт /РА/ №Р-22002224001911-091-001/28.11.2024 г., издаден от Пепа Т. П.- орган, възложил ревизията, и А. Л. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С.- ръководител на ревизията, връчен на 02.12.2024 г. по електронен път. С РА е ангажирана отговорност по реда на чл. 177 от ЗДДС спрямо „РЕЛОУД“ ЕООД за упражнено право на приспадане на данъчен кредит в размер на 13 669,96 лв. по фактури, издадени от „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД, който данък не е

внесен ефективно от доставчика. На основание и по реда на чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания /ЗЛДТДПДВ/ са начислени лихви в размер на 8 589.25 лв.

Процесната ревизия е втора на посоченото основание и е във връзка с Решение №443/04.04.2024 г. на директора на дирекция ОДОП, с което е отменен предходния РА №Р- 22221722005640-091-002/08.02.2024 г., издаден в ревизионно производство, образувано въз основа на Заповед за възлагане на ревизия №Р-22221722005640-020-001/25.10.2022 г., връчена по ел. път на 31.10.2022 г..

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на ревизираното лице е върчено искане за представяне на документи и писмени обяснения ИПДПОЗЛ №Р-22002224001911-040-001/24.04.2024 г., в отговор на което е представено писмено обяснение.

На основание чл. 45 от ДОПК е извършена насрещна проверка на „М. 2019“ ДЗЗД. ЕИК[ЕИК], приключила с протокол, подробно описан в РД.

С Протокол №Р-22002224001911-ППД-001/01.10.2024г. са приобщени доказателствата, представени от „РЕЛОУД“ ЕООД при предходното ревизионно производство, както и документи предоставени от неговия доставчик „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД, ЕИК[ЕИК].

С Протокол №Р-22002224001911-ППД-002/01.10.2024г. са приобщени доказателствата от извършена ревизия на „РЕЛОУД“ ЕООД, а именно РА №Р-2200222001690-091-001/23.12.2022 г., РД №Р-2200222001690-092-001 от 19.10.2022 г., както и документи, предоставени от „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД. Допълнително с Протокол №Р-22002224001911-ППД-003/01.10.2024 г. са приобщени документи от извършена ревизия на „РЕЛОУД“ ЕООД, в т.ч. РА №Р-22221720007988- 091-001/16.12.2021 г., РД №Р-22221720007988-092-001 от 04.10.2021 г.

Въз основа на предоставените документи и приобщените такива е констатирано, „РЕЛОУД“ ЕООД е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в размер на 13 669,96 лв. по 3 фактури, издадени от „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД, с предмет „обувки, колани, чанти, портфейли, портмонета, шапки, шалове, ръкавици, чадъри, очила, блузи, рокли, поли, несесери, аксесоари за телефон и др.“.

Приложен е договор от 01.02.2019 г., сключен между „ПРО Д. ЕООД, в качеството на продавач и „РЕЛОУД“ ЕООД в качеството на купувач, с предмет „доставка на стоки“. Съгласно последния купувачът се задължава да заплати стойността по фактурата, по банкова сметка, посочена от продавача в срок от 60 дни след извършване на доставката, като към договора е приложено и уведомително писмо от същата дата, в което е посочено, че „Във връзка със сключения договор за доставка на стоки между представляваните от нас дружества, Ви уведомяваме, че считано от 01.02.2019 г. всички дължими суми по фактури, издадени от „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД към „РЕЛОУД“ ЕООД следва да се превеждат банкова сметка на ДЗЗД „М. 2019“, ЕИК[ЕИК] в „ИНВЕСТБАНК“ АД по силата на сключен договор между „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД и ДЗЗД „М. 2019“. С анекс от 31.05.2019 г. този договор е прекратен от същата дата.

При извършена насрещна проверка на „М. 2019“ ДЗЗД, дружеството не представило документи и писмени обяснения, поради което на основание чл. 62, ал. 6, т. 3, б. „а“ от Закона за кредитните институции /ЗКИ/ е изпратено искане за разкриване на банкова тайна до Районен съд - [населено място]. С Решение №15086/02.08.2024 г. е допуснато разкриване на банкова тайна и на основание чл. 37, ал. 5 и чл. 57 от ДОПК от „ИНВЕСТБАНК“ АД е изискана информация. Получено е банково извлечение, съгласно което по разплащателна сметка, открита на 21.11.2018 г. на „М. 2019“ ДЗЗД, са налице получени преводи от „РЕЛОУД“ ЕООД по фактури от „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД за периода 01.02.2019 г.- 31.05.2019 г. Установено е, че всички включени фактури в дневника за продажби за м. 03.2019 г. на „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“

ЕООД към ревизираното дружество в размер на 189 392,40 лв. са платени в пълен размер към 31.05.2019 г. Тези постъпления по банковата сметка на „М. 2019“ ДЗЗД на същите дати или на следващия ден са преведени към BARATA END RAMILO, S.A., P. по чуждестранна банкова сметка или са изтеглени в брой от К. Б. З., т.е. не са получени от „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД.

Установено е в хода на ревизионното производство, че за м. 03.2019 г. „РЕЛОУД“ ЕООД е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в размер на 13 669,96 лв. частично по фактури издадени от „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД. Приходните органи установили, че на „РЕЛОУД“ ЕООД е извършена ревизия по ЗДДС за периодите от 13.03.2019 г. до 31.05.2020 г. и за корпоративен данък за 2019 г. и издаден РА №Р- 22002222001690-091-001/23.12.2022 г., с който е установено, че са налице реално извършени облагаеми доставки на стоки „аксесоари“ по смисъла на чл. 6 от ЗДДС и за ревизираното лице е налице право на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури, издадени от „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД. Констатирано е, че фактурите са включени в дневника за продажби и справка- декларация по ЗДДС в периода на издаването им, т.е. данъкът е начислен съгласно разпоредбите на чл. 86, ал. 1 от ЗДДС.

За периода, през който са извършени доставките /м.03.2019 г./ задълженията на доставчика „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД са определени с РА №Р-22220222006673-091-001/06.06.2023 г., с който за данъчен период м.03.2019 г. дължимият данък за внасяне е в размер на 52 615.08 лв., от които ДДС 36876.93 и лихва 15 738.15 лв. С този РА на „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от „НЕРЕЛА“ ЕООД с ЕИК[ЕИК].

Към датата на издаване на РА, съгласно информационната система на НАП, ИС „Събиране“ дългът на „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД е категоризиран като „несъбираем“.

Въз основа на горното органите по приходите формирали извод, че е изпълнен фактическият състав на чл. 177 от ЗДДС, а именно: 1. регистрираното лице е получател по облагаеми доставки. „РЕЛОУД“ ЕООД е получило стоки по 3 фактури, издадени от „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД, по които е приспаднало данъчен кредит в размер на 13 669,96 лв.; 2. за осъществените облагаеми доставки доставчикът е издал фактури с посочен на отделен ред ДДС, който е бил длъжен да внесе в бюджета; 3. дължимият данък не е внесен от доставчика. С РА №Р-22220222006673-091- 001/06.06.2023 г. за м.03.2019 г. е определен данък за внасяне в размер на 52 566,76 лв., който не е платен; 4. получателят следва да е ползвал правото на приспадане на данъчен кредит, пряко или косвено свързано с невнесения данък. „РЕЛОУД“ ЕООД в качеството на получател по доставките, е отразило в отчетните си регистри дневник за покупките, фактурите като такива с право на пълен данъчен кредит. Въз основа на събраните доказателства ревизиращите са заключили, че има пряка връзка между ползвания данъчен кредит от получателя с невнесения данък от доставчика, тъй като произтичат от едни и същи доставки; 5. получателят е знаел или е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен предвид чл. 177, ал. 2 и ал.3 от ЗДДС. Приходните органи са мотивирали „знанието“ с наличието на договорни отношения, подписвани множество документи между двете дружества за периода от м. 02.2019 г. до м. 05.2019 г. /копия на фактурите, договор за доставка на стока, описи и документи за предходни доставчици/. Освен това с подадена СД за м. 03.2019 г. „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД е декларирало ДДС за внасяне в размер на 33,87 лв., който не е внесен. И с издаден на „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД РА №Р- 22220222006673-091-001/06.06.2023 г. за м. 03.2019 г. е определен данък за внасяне в размер на 52 566,76 лв., който не е платен. Прието е, че получателят не е положил дължимата грижа на добрия търговец, въпреки че е имал възможност да го направи. В подкрепа на това е установеното, че съгласно сключения между контрагентите договор за

доставка на стоки „РЕЛОУД“ ЕООД се задължава да плати стойността по фактурата в 60 дни след извършване на доставката на „М. 2019“ ДЗЗД, а не на доставчика „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД. Заключение е, че към момента на издаване на съответната данъчна фактура, с която се документира извършването на облагаема доставка, респ. - настъпването на данъчно събитие, знаейки, че не е извършил плащанията на своя доставчик по получените доставки, жалбоподателят не би могъл да има разумно очакване, а и е бил длъжен да знае, че „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД няма да изпълни задължението си за внасяне на начисления по сделките ДДС.

Процесният РА е оспорен по административен ред на основание чл. 152 от ДОПК и потвърден с Решение № 206/21.02.2025 г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите.

По делото е допусната и приета Съдебно- счетоводна експертиза, без оспорване. Видно от заключението на ССчЕ вещото лице потвърждава, че процесните фактури издадени от Про Д. 2018 ЕООД на Релоуд ЕООД са: фактура № [ЕГН]/01.03.2019 – с крайна стойност 36978,84 лева; фактура № [ЕГН]/05.01.2019 – с крайна стойност 49195,27 лева; фактура № [ЕГН]/06.03.2019 – с крайна стойност 31209,12 лева, и са за доставка на стоки. При продажбата на стоки за м 03.2019 въз основа на отчет за касови продажби от ЕКАФП са отчетени продажбите от трите обекта на жалбоподателя и тези продажби са осчетоводени на приход (има два периода до 11.03.2019 и след – съответно със ДДС и без ДДС). Стойността на продадените стоки (отчетната стойност), тоест разхода е осчетоводен неправилно, защото съдържа в стойността и размер на ползван данъчен кредит. Редовност само по отношение на подавани регистри по ЗДДС се установява от ревизионната преписка. Видно от регистрите за продажби, предоставени от Про Д. 2018 ЕООД и трите процесни фактури са осчетоводени като приход и има отчетено задължение (начислен ДДС) за косвения ДДС. Счетоводни операции свързани със заприхождаване на стоките в Про Д. 2018 ЕООД не са приложени и не може да се направи извод. Стопанските операции между Релоуд ЕООД и неговия доставчик „Про Дистрибушън 2018“ ЕООД са формално документирани чрез фактури и счетоводни записвания и са включени в данъчните регистри. Начисляването на косвени данъци (ДДС) е извършено коректно. Въпреки това, счетоводното отчитане на стоките не е напълно съобразено с изискванията на ЗСч и ЗДДС, тъй като: стоките остават заведени със стойност, включваща ДДС след регистрацията; стоковият поток при заприхождаването е отразен с нетни цени за целия период, което не отразява правилно периода преди регистрацията;

отчетната стойност на продадените стоки е завишена (включва ДДС), което изкуствено намалява крайното салдо на наличностите. Липсата на аналитична отчетност по артикули и индивидуализация на стоките възпрепятства проследимостта на конкретни доставки и продажби на ниво артикул. Стоков поток на доставчика на жалбоподателя, тоест на Про Д. ЕООД не може да се установи, защото само фактура за доставка от В. & RAMILO → Про Д. 2018 ЕООД не е достатъчен първичен документ. Липсват транспортни документи, което е ключово – без СМР, товарителници, няма доказателство за физическото движение на стоката. Няма приложени допълнителни доказателства (например платени транспортни услуги, банкови извлечения за плащане на транспорта, доказателства за натоварване и разтоварване на стоките). Счетоводен стоков поток, не означава реален стоков поток, като за Про Д. 2018 ЕООД не е приложен счетоводен стоков поток. По отношение на реквизитите в процесните фактури, вещото лице е констатирало, че липсва индивидуализация на включените елементи в съдържанието на всяка от наименованите групи стоки, липсват данни за лицето съставител на фактурата, останалите изискуеми задължителни реквизити по ЗСч и ЗДДС /чл.6 ЗСч, чл. 112, ал. 1 във вр. с ал. 2 от ЗДДС, чл. 114 от ЗДДС, чл. 78, ал. 1 от ППЗДДС/ са налични. В процесния период

не са издавани фактури за продажби от жалбоподателя. По отношение на последваща реализация на закупените стоки, експертът констатирал, че жалбоподателят отчита своите продажби в м. март 2019, чрез фискални устройства и от трите си обекта. Продадените групи артикули се виждат само от таблица в ексел с общ брой за месеца и стойност на отчетеният приход. Отчетеният приход участва в годишният приход на дружеството при формиране на данъчна основа по ЗКПО, но само тази таблица не е достатъчна за доказване на последваща реализация на стоки, защото не може да се проследи движението на всяка от продажбите от трите обекта и тези продажби отговарят ли по дни на маркираните обороти на ЕКАФП. Приложените фактури от В. & RAMILO S. A. с получател Про Д. 2018 ЕООД имат детайлно описани артикули с код на стоката и произход, като от издадените фактури от португалското дружество се установява, че същите са издадени в лева и всяка от единичните стойности на артикулите също е в лева. Според вещото лице, обичайно доставчик извън България издава документите си продажба в местна за доставчика валута Евро. Доставчикът на жалбоподателя не предоставя транспортни документи, доказващи транспортиране на стоките от П. до България и по конкретно до обектите на жалбоподателя и липсата на такива първични документи при доставчика на жалбоподателя (и при насрещната проверка на Алог) не позволява да се установи физическото придвижване на стоките и потвърждаването на вътреобщностната доставка по смисъла на ЗДДС за доставчика на жалбоподателя и последващата им продажба от Про Д. 2018 ЕООД на Релоуд ЕООД. От приложените документи по делото може да се установи само договорен произход от Про Д. 2018 ЕООД, но не и фактическо придвижване на стоките. Счетоводното отчитане на произход от доставчика Про Д. 2018 ЕООД може да се види в счетоводните регистри на жалбоподателя, но за фактическото придвижване / преместване на стоките няма приложени доказателства. Съпроводителни документи свързани с транспорта на доставените стоки на Релоуд ЕООД (ЧМР, товарителници, пътни листа до търговските обекти на Релоуд ЕООД) не са установени в преписката. Описа на стоките към всяка от процесните фактури и вложеният смисъл в този опис – на приемо - предавателен протокол не е достатъчен, при липсата на доказателство за реално придвижване / преместване на стоката. Предпоставките за признаване на разход по отношение на процесните данъчни фактури в контекста на установеното и изложено в КСЧ е само формално наличие на фактури и описи към тях със смисъла на приемо-предавателен протокол, защото ако стоките не са пристигнали от П. в България – няма реално преместване на същите.

При изслушване на вещото лице в съдебно заседание, същото уточни във връзка документи, представени от „АЛОГ“ ООД /трето неучастващо по делото лице/, че в делото има приложения от НАП, предоставени при насрещни проверки документи от „АЛОГ“, но с които „АЛОГ“ доставя на „ПРО ДИСТРИБЮШЪН“ ЕООД, а не на

жалбоподателя.

По делото е разпитан в качеството на свидетел и М. С. Г., който твърди, че ТД „РЕЛОУД“ било на майка му, но той вършил реалната дейност и сочи като причина „... аз имах участие и в други фирми, с които не трябваше да има сходна дейност“. Същият заявява, че работили с „ПРО ДИСТРИБЮШЪН“ ЕООД, тъй като им предложили доставка и транспорт за тяхна сметка на стоки на марката ПАРФОА (PARFOIS) при по-добри условия от „БАРАТА И РАМИЛО“, но не продължили дълго да работят с тях, тъй като често не изпълнявали доставки, бъркали. Твърди, че от 2022-2023г. работили направо с „БАРАТА И РАМИЛО“. Към онзи момент имали 3 обекта в С. – един в МОЛ С., един на „В.“ и един в Г. МОЛ В.. Свидетелят описва поръчките по следния начин: „Изпращаше ни продуктите и ние ги поръчвахме през Вайбър. Тогава „ПРО Д.“ организираше доставката с „БАРАТА И РАМИЛО“. Знаем, че използваша „А. Л.“, които правеха транспорта. От П. до врата на магазин правеха доставките. Поръчвахме дамски аксесоари марка ПАРФОА – чанти, нисък клас бижута, очила, шалове, шапки. Ние заплащахме стоката на „ПРО Д.“, но постоянно меняха сметките. Уведомяваха ни за това или по телефона, или това момиче, което работеше с нас от тяхна страна, те се чуваха с наш управител. След години разбрахме, че не са били официален представител“.

По делото е приета административната преписка, както и представен от „АЛОГ“ ООД списък с пратки, озаглавен „Про Дистрибушън 2018“ ЕООД, с посочени номера на пратки, с посочено транспортно дружество, изпращач- В.&Ramilo S.A и получател- различни обекти във В. и С..

При така установените факти съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК от лице с право и интерес от оспорване– адресат на утежняващ административен акт, който подлежи на съдебен контрол, и след изчерпване на административния ред за оспорване по чл. 152 и сл. от ДОПК като абсолютна положителна процесуална предпоставка за допустимост на жалбата по аргумент от чл. 156, ал. 2 от ДОПК. С оглед на това съдът намира жалбата за процесуално допустима, поради което следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдебният контрол за законосъобразност и обосновааност на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Съдът намира РА за издаден от компетентни органи предвид ангажираните заповеди, съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК и според Тълкувателно решение № 5 от 13.12.2016 г. по тълк. д. № 10/2016 г. на ОС на съдиите от I и II отделение на ВАС.

РА е издаден като електронен документ, подписан с валиден квалифициран електронен подпис от компетентните органи– възложителя и ръководителя на

ревизията, което се установява съгласно представени по делото доказателства – фотокопия на извършени справки за валидността на КЕП и дигитален носител (диск). Съгласно чл. 3, ал. 2 от ЗЕДЕУУ писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ, съдържащ електронно изявление. Следователно оспорваният РА е издаден в установената писмена форма. Мотивиран е с посочване на фактическите и правни основания за издаването му, като съдържа и разпоредителна част в табличен вид с посочени правно основание, период, вид и размер на данъчните задължения. Съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК РД е неразделна част от РА и в този смисъл изложените в него мотиви се ползват и като мотиви на РА.

Ревизията е извършена и приключила в предвидените в закона срокове. Не се установяват съществени процесуални нарушения в ревизионното производство, които са самостоятелно основание за отмяна на РА като незаконосъобразен. Всички данни и материали, приложени към преписката, са събрани по реда на ДОПК и не са нарушени правата на ревизираното лице в производството.

Относно материалната законосъобразност на акта:

Нормата на чл. 177 от ЗДДС представлява защитна клауза срещу злоупотреби с ДДС и включването ѝ в глава XXV от ЗДДС– „Правомощия на органите по приходите и предотвратяване на данъчни измами“, цели предотвратяване на загубата на данъчни приходи от неизпълнението на задължението на доставчика да внесе начисления данък върху добавената стойност чрез натоварване и на други лица с това задължение.

Разпоредбата на чл. 177, ал. 1 ЗДДС регламентира особена солидарна отговорност на регистрирано лице- получател по облагаема доставка за дължимия и невнесен данък от друго регистрирано лице, доколкото първият е ползвал право на приспадане на данъчен кредит, свързан пряко или косвено с дължимия и невнесен данък. Нормата на чл. 177, ал. 2 ЗДДС сочи, че отговорността по ал. 1 се реализира, когато регистрираното лице е знаело или е било длъжно да знае, че данъкът няма да бъде внесен и това е доказано от ревизиращия орган по реда на чл. 117- 120 от ДОПК.

С Тълкувателно решение № 4 от 10.05.2022 г. по тълк. д.. № 2/2020 г. Общото събрание на съдиите на ВАС, I и II колегия е разяснило, че отговорността по чл. 177 ЗДДС е определена като солидарна в чл. 205 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност. Тази норма предвижда, че в случаите, посочени в членове 193 - 200 и членове 202, 203 и 204, държавите членки могат да предвидят, че лице, различно от лицето - платец на ДДС, е солидарно отговорно за плащането на ДДС. В постоянната съдебна практика на Съда на Европейския съюз по тълкуване на чл. 205 от Директива 2006/112 също се приема, че отговорността е солидарна. В решение от 20 май 2021 година по дело C-4/20, ALTI, ECLI: EU: C: 2021: 397, Съдът

приема, че чл. 205 от Директива 2006/112 по принцип разрешава на държавите членки да приемат- за целите на ефективното събиране на ДДС- мерки, съгласно които лице, различно от обичайния платец на този данък в съответствие с членове 193- 200 и 202- 204 от тази директива, е солидарно отговорно за плащането на посочения данък (т. 29). В този смисъл са решение от 21 декември 2011 по дело C-499/10, Vlaamse Oliemaatschappij, ECLI: EU: C: 2011: 871, т. 19 и решение от 11.05.2006 г. по дело C-384/04, Federation of Technological Industries, ECLI: EU: C: 2006: 309, т. 28 относно тълкуването на член 21, параграф 3 от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота- обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа (отм.), която разпоредба съответства на чл. 205 от Директива 2006/112. Съответствието на националната правна норма- чл. 177 ЗДДС- с изискванията за прилагане на чл. 205 от Директива 2006/112 е установено в решението по дело C-4/20, ALTI, ECLI: EU: C: 2021: 397, т. 40. Съгласно решение на СЕО по дело C-384/04, чл. 22, ал. 8 от Шеста директива (отм.), сега чл. 205 от Директива на Съвета 2006/112/ЕО, позволява законодателство, предвиждащо, че данъчно задължено лице, на което са доставени стоки или услуги, и което е знаело или е имало разумни причини да подозира, че част или целият ДДС, дължим във връзка с тази доставка или всяка предходна или бъдеща доставка, няма да бъде платен, е солидарно отговорно за неплатения данък.

Като изключение от механизма на ДДС, съществена част от който е правото на приспадане на данъчен кредит, разпоредбата на чл. 177, ал. 1 следва да се тълкува стриктно.

За да възникне отговорността по чл. 177 от ЗДДС е необходимо да са изпълнени едновременно следните условия:

- осъществена е облагаема доставка, по която доставчикът е бил длъжен да внесе ДДС;
- длъжимият данък не е внесен;
- получателят е ползвал право на приспадане на данъчен кредит, свързан пряко или косвено с длъжимия и невнесен данък;
- ползвал е право на приспадане на данъчен кредит по доставка с предмет, същата стока или услуга;
- получателят е знаел или е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен.

Т.е., фактическият състав, пораждащ отговорността, включва обективни елементи- неизпълнение от доставчика на задължението да внесе начисления данък и упражнено право на приспадане на данъчен кредит от получателя, както и субективен елемент- знание у получателя за това, че данъкът няма да бъде внесен- чл. 177, ал. 2 от ЗДДС. Следователно фактическият състав на солидарната отговорност би бил осъществен, ако се установи изискуемата от закона

кумулятивност на обективните елементи по чл. 177, ал. 1, ал. 4 и ал. 6 от ЗДДС и на субективните елементи по чл. 177, ал. 2, пр. 1 от ЗДДС и чл. 177, ал. 2, пр. 2, вр. чл. 177, ал. 3 от ЗДДС.

Всяка от предпоставките за ангажиране на отговорността следва да бъде установена при условията на пълно и главно доказване. При действието на чл. 170, ал. 1 от АПК, във вр. с § 2 от ДР на ДОПК, процесуалната тежест да установи предпоставките на отговорността за злоупотреби, и в частност презумптивните предпоставки, е за приходната администрация. При действие на презумпцията за знание по ал. 3 на чл. 177 ЗДДС доказателствената тежест за оборването ѝ се прехвърля върху ревизираното лице, но само когато, отново при условията на пълно и главно доказване, приходните органи установят наличието на условието по т. 1 от с.з. – дължимият данък не е ефективно внесен от който и да е от доставчиците по веригата, и поне една от алтернативно изискуемите предпоставки за действие на презумпцията по т. 2 на чл. 177, ал. 3 - облагаемата доставка да е привидна или да заобикаля закона или да е на цена, значително отличаваща се от пазарната. Доколкото за знанието следва да се изхожда от обективни критерии, то събраните в тази връзка доказателства като достатъчни и безпротиворечиви, следва да са годни да създадат сигурно убеждение за истинността на фактическо твърдение – знание. Релевантният момент за установяване на знанието или задължението за него е към момента на издаването на фактурите.

Принципът, установен с чл. 177, ал. 6 от ЗДДС е, че отговорността тежи върху прекия получател по доставката, свързана с невнесения данък, но ако той не бъде събран от него, се носи субсидиарна отговорност от всеки следващ получател по реда на доставките. Т.е. задължително условие е органите по приходите да се предприели активни действия по събиране на задължението от доставчика /главния длъжник/ и те да са се оказали неуспешни. Едва след изчерпване на възможността дългът да бъде събран от пряко отговорното за него данъчно-задължено лице, влиза в действие институтът на отговорността за чуждо задължение. Това ревизионно производство не води до възникване на данъчни задължения за субекта, на когото е издаден ревизионният акт, а до привличане на отговорността му за чужди задължения, респективно ревизията не прави този данъчен субект титуляр на данъчно задължение, а длъжник за заплащането на чуждо такова.

В конкретния казус, съдът намира за установено по категоричен начин от доказателствата по делото следното:

1. Регистрираното лице е получател по облагаеми доставки- на стоки- „РЕЛОУД” ЕООД по 3 фактури, издадени от „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018” ЕООД, по които е приспаднало данъчен кредит в размер на 13 669,96 лв.

2. За осъществените облагаеми доставки доставчикът „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018” ЕООД е издал фактури с посочен на отделен ред ДДС, който е длъжен да внесе в бюджета;

3. Дължимият данък не е внесен от доставчика и в информационната система на НАП, ИС „Събиране“ дългът на „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД е категоризиран като „несъбираем“.

4. Получателят е ползвал правото на приспадане на данъчен кредит, пряко или косвено свързано с невнесения данък– „Релоуд“ ЕООД, в качеството на получател по доставките, е отразило в отчетните си регистри /дневник за покупките/ доставките като такива с право на данъчен кредит. От приетите доказателства се установява, че ползваният данъчен кредит от дружеството и невнесеният данък от доставчика, произтичат от едни и същи доставки, както и че фискът е ощетен.

Спорът е концентриран върху последната предпоставка /точка 5/, а именно, че получателят е знаел или е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен– чл. 177, ал. 2 от ЗДДС. По отношение на– субективния елемент на фактическия състав, разпоредбата на ал. 3 на същия член предвижда, че за целите на ал. 2 се приема, че лицето е било длъжно да знае, когато са изпълнени едновременно следните условия: дължимият данък по ал. 1 не е ефективно внесен като резултат за данъчен период от който и да е предходен доставчик по облагаема доставка с предмет същата стока или услуга, независимо в същия, изменен или преработен вид; облагаемата доставка е привидна, заобикаля закона или е на цена, която значително се отличава от пазарната. Настоящият съдебен състав съобрази, че във фактическия състав на отговорността по чл. 177 ЗДДС липсват нормативно установени условия, при съществуването на които знанието се счита за съществуващо към релевантния момент. Затова относими към преценката за наличието му са обективни факти, чието проявление сочи, че на лицето е било известно или че на лицето не е възможно да не е било известно обстоятелството, че данъкът няма да бъде внесен. В т. 59 и т. 61 от решение по обединени дела С-439/04 и С-440/04 на Съда на Европейския съюз се подчертава, че въз основа на обективни фактори се извършва преценка относно това дали данъчно задълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че със своята покупка, е участвало в сделка, свързана с измамно избягване на ДДС. От значение за преценката дали данъчно задълженото лице следва да бъде държано отговорно за чуждото задължение е дали то е действало добросъвестно и е предприело разумни мерки в рамките на собствените си възможности. Знанието е присъща на физическите лица интелектуална дейност, а пренесено спрямо юридическите лица, се имат предвид лицата, които образуват и изразяват волята им. Т.е. знанието на едно юридическо лице, доколкото е субективна категория, е налице, когато се установи по отношение на физическите лица, които осъществяват неговото управление. За обосноваване наличие на "знание" по смисъла на чл. 177, ал. 2 ЗДДС, приема ВАС в свои решения, е необходимо да бъдат установени обективни обстоятелства, които да сочат, че действителните отношения между търговците надхвърлят рамките на обичайните делови отношения между доставчик и получател по доставката. В Решението по обединени дела С-354/03, С-355/03 и

С-484/03 Съдът подчертава, че отчитането на намерението на друг търговец, различен от данъчно задълженото лице, включено в същата верига на доставка или възможен измамен характер на друга сделка от веригата, предходна или следваща, би било в противоречие с целите на общата система на ДДС, но в т. 59 от Решението по обединени дела С-439/04 и С-440/04 уточнява, че преценката относно това дали данъчно задълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че със своята покупка е участвало в сделка, свързана с измамно избягване на ДДС, се извършва от националния съдия въз основа на обективни фактори. Съобразно Решение по дело С-271/06, при зачитане на принципа на пропорционалността, изискването данъчно задълженото лице да предприеме всяка разумна стъпка, която да осигури него самото, че предприетата от него сделка няма да има за последствие участие в отклонение от данъчно облагане не противоречи на Общностното право. Единствено и само при установено знание на получателя или задължение за знание на същия, че данъкът няма да бъде внесен от неговия доставчик, е допустимо да се ангажира отговорността му за заплащане на данъка.

В случая са известни основанието и размерът на задължението, което не е платено на прекия доставчик, както и липсата на спор, с оглед изричното волеизявление на страните. Дружеството- жалбоподател е уведомено писмено, че „считано от 01.02.2019 г. всички дължими суми по фактури, издадени от „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД към „РЕЛОУД“ ЕООД следва да се превеждат банкова сметка на „М. 2019“ ДЗЗД в „ИНВЕСТБАНК“ АД по силата на сключен договор между „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД и „М. 2019“ ДЗЗД. Отделно от това, при извършената ревизия на „ПРО ДИСТРИБЮШЪН“ ЕООД по ЗДДС за периоди 01.03.2019 г.- 01.04.2019 г., приключила с РА №Р-22220222006673-091-001/06.06.2023 г. е установено, че произхода на стоката е от извършени ВОП от В. & RAMILO S.A., П., към което са преведени суми от „М. 2019“ ДЗЗД още същия или следващия ден, след плащане от страна на ревизираното лице. Следователно, знаейки, че парични средства не са постъпили в патримониума на доставчика, получателят няма как да не е наясно, че данъкът няма да бъде внесен от този доставчик. В подкрепа на това е и служебно установеното от решаващия орган, че „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД няма активни банкови сметки, сметките в Банка ДСК и ЦКБ са закрити 2013 г. и 2018 г., поради което няма наложени запори и изпратени РИЗС, което е логична причина сумите да минават през „М. 2019“ ДЗЗД.

В подкрепа на тезата на приходните органи е и експертното заключение, според което стопанските операции между Релоуд ЕООД и неговия доставчик „Про Дистрибушън 2018“ ЕООД са формално документирани чрез фактури и счетоводни записвания и са включени в данъчните регистри. Начисляването на косвени данъци (ДДС) е извършено коректно, въпреки това, счетоводното отчитане на стоките не е напълно съобразено с изискванията на ЗСч и ЗДДС, тъй като:

стоките остават заведени със стойност, включваща ДДС след регистрацията; стоковият поток при заприхождаването е отразен с нетни цени за целия период, което не отразява правилно периода преди регистрацията; отчетната стойност на продадените стоки е завишена (включва ДДС), което изкуствено намалява крайното салдо на наличностите. Липсата на аналитична отчетност по артикули и индивидуализация на стоките възпрепятства проследимостта на конкретни доставки и продажби на ниво артикул. Стоков поток на доставчика на жалбоподателя, тоест на Про Д. ЕООД не може да се установи, защото само фактура за доставка от В. & RAMILO → Про Д. 2018 ЕООД не е достатъчен първичен документ. Доставчикът на жалбоподателя не предоставя транспортни документи, доказващи транспортиране на стоките от П. до България и по конкретно до обектите на жалбоподателя и липсата на такива първични документи при доставчика на жалбоподателя (и при насрещната проверка на Алог) не позволява да се установи физическото придвижване на стоките и потвърждаването на вътреобщностната доставка по смисъла на ЗДДС за доставчика на жалбоподателя и последващата им продажба от Про Д. 2018 ЕООД на Релоуд ЕООД. Безспорно, наличието на счетоводен стоков поток, не означава реален стоков поток, като за Про Д. 2018 ЕООД не е приложен счетоводен стоков поток. По отношение на реквизитите в процесните фактури, вещото лице е констатирало, че липсва индивидуализация на включените елементи в съдържанието на всяка от наименованите групи стоки, липсват данни за лицето съставител на фактурата. Експертът е констатирал, че продадените групи артикули се виждат само от таблица в ексел с общ брой за месеца и стойност на отчетеният приход, поради което и въпреки, че отчетеният приход участва в годишният приход на дружеството при формиране на данъчна основа по ЗКПО, то тази таблица не е достатъчна за доказване на последваща реализация на стоки. Т.е. доказателствата по делото доказват договорен произход от Про Д. 2018 ЕООД, но не и фактическо придвижване на стоките (ЧМР, товарителници, пътни листа до търговските обекти на Релоуд ЕООД). Описа на стоките към всяка от процесните фактури и вложеният смисъл в този опис – на приемо- предавателен протокол не е достатъчен, при липсата на доказателство за реално придвижване /преместване на стоката/. Този извод не се променя от приложените от „АЛОГ“ ООД транспортни списъци доколкото в същите са отразени транспортни услуги, предоставяни на „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД за посочени обекти, като никъде не фигурира „РЕЛОУД“ ЕООД. Без да дискредитира изцяло показанията на свидетеля М. Г., който заявява, че е реалният собственик на „Релоуд“ ЕООД и дори да се възприеме описаният от него механизъм на доставките, остава неясно при отричане на утвърдени търговски отношения с „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД защо е приел извършване на плащания по други сметки, на друго лице, вместо на посочения във фактурите доставчик, който от своя страна разполага с възможността

да урежда финансовите си отношения с трети лица.

Съдът намира за обосновани и правилни изводите на приходните органи за доказаност на субективния елемент, формирани след пълно и всестранно обсъждане на събраните доказателства и данни за връзка между двете дружества и операции, които целят избягване плащането на данъчни задължения. Следва да се отбележи, че приложението на института не изисква непременно доставчикът и получателят да са свързани лица по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ДОПК, предвид доводите на жалбоподателя в тази насока. В случая липсват обективни находки сочещи това. Същевременно, „Релоуд“ ЕООД е извършило плащанията към различно от доставчика лице, което е сериозна индиция за знание, че прекият доставчик не е реалният получател на тези средства и съответно те не могат да бъдат ползвани за обезпечение на неговите задължения към НАП, респ. за заплащането на ДДС по справки- декларации. В случая, жалбоподателят не е положил дължимата грижа на добър стопанин, доколкото изпълнението не е отишло в полза на неговия доставчик, който се явява длъжник на НАП, поради което е бил наясно, че може да претърпи вреди. При липса на валидно извършено плащане от страна на получателя по доставката към прекия доставчик посочен в първичните счетоводни документи „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД, не е следвало да има очакване, че доставчикът ще може да изпълни задължението си за внасяне на начисления по тези сделки ДДС в републиканския бюджет. В тази връзка е относима е и конкретна практика на Върховния административен съд, на която решаващият орган се позова, а именно че когато по отношение на ревизираното лице и доставчиците по веригата съществува обвързаност, която надхвърля рамките на обичайните делови отношения между доставчик и получател, тези отношения са показателни за наличието на знание у получателя на доставката, че начисленият данък по фактурата няма да бъде внесен. Ето защо следва да се приеме, в случая са налице доказателства както преки, така и косвени, за знание на получателя по доставката по смисъла на чл. 177, ал. 2 от ЗДДС.

На следващо място, солидарната отговорност е предвидена само в размера, за който не е внесен ДДС, по отношение на лице, което вече се е възползвало от правото си на данъчен кредит за същия размер ДДС и което е знаело или е трябвало да знае, че начисленият ДДС няма да бъде внесен. Чрез сочения механизъм се постига отстраняване само на пряката вреда за бюджета, в рамките на ползвания данъчен кредит.

Съгласно Тълкувателно решение №6 от 15.04.2021 г. на ВАС по т. д. №6 2019 г., ОСС. I и II колегия - отговорността на получателя не обхваща целия размер на невнесеното чуждо задължение, а се ограничава само до ползвания от него данъчен кредит. Само по себе си вече упражненото и признато право на приспадане на данъка от получателя не е пречка за ангажиране на отговорността му по чл. 177 от ЗДДС, а е една от изискуемите материалноправни предпоставки за реализирането ѝ.

В свои решения (по дела С-255/02, С-35/05) СЕС е имал поводи да отбележи, че приложението на чл. 21, § 3 от Шеста директива при въвеждане на национална уредба, както и при прилагане на същата, следва да е в съответствие с принципите на пропорционалност и правна сигурност. Целта е опазване правата на хазната по възможно най-ефективен начин, но мерките не би следвало да надхвърлят необходимото за постигане на тази цел.

Предвид това, настоящата инстанция намира, че правилно и законосъобразно е ангажирана отговорността на жалбоподателя по чл. 177 от ЗДДС за невнесения „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД данък върху добавената стойност по фактури, по които жалбоподателят е упражнил право на данъчен кредит в размер на 13 669,96 лв., за посочените данъчни периоди.

РА е законосъобразен и в частта на установеното задължение за лихви. С решението си от 20.05.2021 г. по дело С-4/20, АЛТИ СЕС постановява, че чл. 205 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност във връзка с принципа на пропорционалност трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, съгласно която солидарно отговорното лице по смисъла на този член трябва да плати не само размера на ДДС, който не е внесен от платеща на този данък, но и лихвите за забава, дължими от този платец върху посочения размер, когато е доказано, че това лице е упражнило правото си на приспадане на данъчен кредит, като е знаело или е било длъжно да знае, че посоченият платец няма да плати този данък. Според Тълкувателно решение № 4 от 10.05.2022 г. на ОСС на Върховния административен съд по т. д. № 2/2020 г. на основание чл. 16, ал. 3 ДОПК обхватът на солидарната отговорност по чл. 177 ЗДДС включва и задълженията за лихви за забава върху дължимия и невнесен данък от друго лице.

С оглед изложеното, оспореният РА е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, в съответствие с материалноправните разпоредби и при спазване на процесуалните правила, поради което обжалването следва да бъде отхвърлено.

При този изход на процеса на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение, което е своевременно претендирано. Съгласно чл.161, ал.1, ДОПК /изм. с ДВ бр.17/26г./ на ответника се присъждат разноски съобразно отхвърлената част от жалбата. На администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правна помощ. В чл. 37, ал.1 ЗПП е регламентирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Съгласно чл. 24. (Изм. – ДВ, бр. 74 от 2021 г., в сила от 1.10.2021 г., бр. 53 от 2025 г. Сравнение с предишната редакция,

в сила от 1.10.2025 г.) по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 200 до 300 лв. По административни дела с материален интерес възнаграждението е от 130 до 450 лв. Предвид фактическата и правна сложност на делото, материалния интерес и процесуална активност на юрисконсулта следва да се присъди в полза на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 400 лева или 204.52 евро.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София – град, Трето отделение, 73 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „РЕЛОУД“ ЕООД, ЕИК-[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22002224001911-091-001/28.11.2024 г., издаден от Пепа Т. П.- орган, възложил ревизията и А. Л. И.– ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 206/21.02.2025 г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите, с който е ангажирана отговорността по реда на чл. 177 от Закона за данъка върху добавената стойност спрямо „РЕЛОУД“ ЕООД за задължения за данък върху добавената стойност на „ПРО ДИСТРИБЮШЪН 2018“ ЕООД, в размер на 13 669,96 лева /6989.34 евро/, както и начислените лихви за забава в размер на 8 589.25 лева /4391.61 евро/.

ОСЪЖДА „РЕЛОУД“ ЕООД, ЕИК-[ЕИК], да заплати на Национална агенция за приходите разноски по делото в размер на 204.52 евро, представляващи юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България, в 14- дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: